

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. Ch.**, narozený X.
státní příslušnost Běloruská republika
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2023, č. j. OAM-288/ZA-ZA14-LE05-PD2-2014

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2023, č. j. OAM-288/ZA-ZA14-LE05-PD2-2014 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že pokládá napadané rozhodnutí za nedůvodné, neboť předmětné řízení je vedeno více jak pět let, a to s naprostým minimem úkonů, přičemž žalobce se nikdy z nařízeného úkonu neomlouval, v řízení neobstruuje, naopak má zájem na urychlení projednání podané žádosti, a to tím spíše, že v posledním roce došlo k podstatnému prohloubení zhoršení bezpečnostní a politické situace v domovském Bělorusku. Žalobce byl informován cestou zmocněného zástupce o nařízeném pohovoru, avšak z důvodu urgentního onemocnění byl nucen se z úkonu omluvit, což učinil nejprve telefonicky cestou zástupce a následně prostřednictvím datové schránky, přičemž jako důvod své absence uvedl zhoršený zdravotní stav. Žalobce doložil potvrzení psychologa o probíhajících potížích. Nelze přehlížet smysl právní úpravy, která konkrétně v ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu navazuje na požadavek hospodárnosti a rychlosti správního řízení a naopak se snaží eliminovat obstrukční protahování řízení. Žalobce má za to, že nedostavení se k úkonu, byť doprovázené včasnou omluvou, je toliko záminkou pro nevyhovění podané žádosti.
3. Z ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu pak nevyplývá, že by se žalobce nemohl omluvit z úkonu pro zdravotní indispozici, neboť ustanovení toliko obecně vymezuje „důvody závažné“, mezi které se nepochybně řadí i zdravotní indispozice. Pokud jde o absenci lékařské zprávy, žalobce uvedl, že v Polsku je rozdělena psychologická péče mezi psychology (nezdravotnické organizace) a psychology (tj. lékaře), proto nevnímá doloženou zprávu jako nedůvodnou. Každý výslech či pohovor, ať už ve správní či v trestní věci nutně začíná otázkou na vyslýchaného, zdali je zdravý a schopen výslechu, pokud by se žalobce k úkonu dostavil a následně odpověděl, že se necítí být v požadované formě, tak by v úkonu zajisté pokračováno nebylo, žalobce však pokládal tento postup za nadbytečný, pokud se včas a řádně cestou zmocněného zástupce omluvil.
4. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce. Žalovaný dne 12. 12. 2022 obdržel informaci o zahájení trestního stíhání žalobce ve Španělsku pro podezření ze spáchání trestného činu domácího a pohlavního násilí a ublížení na zdraví a týrání v rodině. Mj. i s ohledem na skutečnost, že na území ČR byl v mezidobí žalobce pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu, považoval správní orgán za nezbytné provést se žalobcem pohovor, k objasnění otázky, zda v případě žalobce není naplněn důvod pro odnětí doplňkové ochrany dle § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, což by byla dle § 53a odst. 4 zákona o azylu překážka prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný chtěl zároveň poskytnout žalobci možnost vyjádřit se k výše uvedeným zjištěním. Z tohoto důvodu hodlal se žalobcem provést doplňující pohovor.
6. Žalovaný proto vyzval žalobce, aby se dne 23. 1. 2023 dostavil k doplňujícímu pohovoru. Dne 19. 1. 2023 byla zásilka doručena fikcí. Současně byl o konání doplňujícího pohovoru písemně informován také právní zástupce žalobce, a to vyzněním ze dne

5. 1. 2023. Žalobce se však k provedení pohovoru dne 23. 1. 2023 nedostavil, aniž by žalovanému sdělil jakýkoliv důvod, proč se k pohovoru nedostavil, natož důvod závažný.
7. Dne 23. 1. 2023 však žalovaný obdržel sdělení jeho právního zástupce, jímž žádal o odročení úkonu z důvodu nemoci žalobce. Tuto tvrzenou nemoc však nijak nedoložil. Na výzvu byla doložena fotokopie textu v polském jazyce, jehož překlad si žalovaný obstaral. Text tvrdí, že žalobce ode dne 18. 1. nespecifikovaného roku podstupuje psychoterapii a doporučuje se mu vyhýbat se stresovým situacím. Text dále obsahuje notářskou doložku notáře B. M. z B., potvrzující, že I. B. uvedený dokument podepsala dne 9. 2. 2023. Doložka dále obsahu upozornění, že notář neručí za obsah dokumentu a jeho souladu s právem. Žalovaný k doložené písemnosti konstatuje, že ji rozhodně nelze považovat za potvrzení skutečnosti, že žalobce v době konání pohovoru trpěl nemocí, která by mu neumožnila se k pohovoru dostavit. Doložená údajná lékařská zpráva ve skutečnosti zjevně nebyla podepsána lékařem, ani jinou odborně způsobilou osobou, nýbrž cizinkou pobývajícím v Polsku na základě dočasného povolení k pobytu na tři měsíce, a to až ode dne 23. 1. 2023. Písemnost ani neobsahuje žádné razítko instituce či lékaře, u něhož by údajně měla být psychoterapie podstupována, ani specifikaci diagnózy, s níž by se žalobce měl léčit. Žalovaný je tak přesvědčen, že se jedná o zřejmý podvrh, a nikoliv o lékařskou zprávu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že písemnost byla patrně podepsána před notářem. Jak totiž vyplývá již z obsahu notářské doložky, notář ověřil pouze fakt, že dokument podepsala osoba, která se prokázala jako I. B., pravost dokumentu, ani jeho obsah a souladnost s právním řádem nijak nedokládá. Žalovaný má tak na základě výše uvedeného za to, že žalobce nesdělil závažný důvod, pro který se nemohl k pohovoru dostavit.
8. Dle názoru žalovaného tak byly naplněny podmínky pro zastavení řízení dle § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť se žadatel bez závažného důvodu nedostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud žalobce neposkytuje dostatečnou součinnost, musí být připraven nést následky takového chování. Institut doplňkové ochrany je institutem dočasným, předpokládá opakované posouzení přednesených skutečností na podkladě informací o zemi původu, po době, kdy uplyne doba, na níž byla doplňková ochrana udělena.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu platí, že *osoba požítvající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požítvající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požítvající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požítvající*

doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplnková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.

11. Podle § 20 odst. 1 zákona o azylu účastníkem řízení je a) žadatel o udělení mezinárodní ochrany, b) azylant, c) osoba požívající doplňkové ochrany, d) osoba, v jejímž případě se vede řízení o předání do příslušného státu, nebo e) cizinec, o kterém to stanoví tento zákon.
12. Podle § 25 písm. d) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
13. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že pro účely tohoto zákona se rozumí žadatelem o udělení mezinárodní ochrany cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec, který požádal o udělení mezinárodní ochrany v jiném státě, který je vázán přímo použitelným předpisem Evropské unie, a Česká republika jej převzala na své území za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
14. Podle § 2 odst. 3 téhož zákona dále platí, že osobou požívající doplňkové ochrany se rozumí cizinec, kterému byla udělena doplňková ochrana, a to po dobu platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany. Osobou požívající doplňkové ochrany se rozumí dále cizinec, který podal v době platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany žádost o prodloužení doplňkové ochrany, a to do doby nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o této žádosti.
15. Podle čl. 28 odst. 1 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) platí, že existuje-li důvod se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu vzal konkludentně svou žádost zpět nebo od ní odstoupil, zajistí členské státy, aby rozhodující orgán rozhodl buď o zastavení posuzování žádosti, nebo o jejím zamítnutí v případě, že rozhodující orgán považuje žádost za nedůvodnou na základě přiměřeného posouzení její věcné stránky podle článku 4 směrnice 2011/95/EU. Členské státy mohou vycházet z domněnky, že žadatel vzal konkludentně svou žádost o mezinárodní ochranu zpět nebo od ní odstoupil, zejména pokud se zjistilo, že nereagoval na žádosti o poskytnutí údajů nezbytných pro žádost podle článku 4 směrnice 2011/95/EU nebo se nedostavil k osobnímu pohovoru podle článků 14 až 17 této směrnice, ledaže žadatel v přiměřené lhůtě prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit.
16. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci (pod jménem A. D.) byla udělena doplňková ochrana z důvodu dění po posledních prezidentských volbách a následných represivních opatřeních proti opozici. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 17. 9. 2015, č. j. OAM-

- 288/ZA-ZA14-P16-PD1-2014, které nabylo právní moci dne 7. 10. 2015, prodloužil doplňkovou ochranu žalobci (pod jménem A. D.) o dobu 24 měsíců.
17. Žalobce následně znovu požádal o prodloužení doplňkové ochrany podáním ze dne 5. 9. 2017. Žalovaný předvolal žalobce k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany na den 23. 1. 2023. Předvolání bylo žalobci doručeno fikcí podle § 24 odst. 3 zákona o azylu dne 19. 1. 2023.
 18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že o konání doplňujícího pohovoru byl písemně informován také žadatelův právní zástupce, a to vyzněním ze dne 5. 1. 2023 doručeným dne 6. 1. 2023. Žadatel se však k provedení pohovoru dne 23. 1. 2023 nedostavil, aniž by správnímu orgánu sdělil jakýkoliv důvod, proč se k pohovoru nedostavil, natož důvod závažný. Dne 23. 1. 2023 správní orgán obdržel sdělení jeho právního zástupce, jímž žádal o odročení úkonu z důvodu nemoci žadatele. Správní orgán vyzval k doložení lékařské zprávy či potvrzení o onemocnění ve lhůtě 7 dní od doručení výzvy. V uvedené lhůtě správní orgán požadované listiny neobdržel, teprve dne 12. 2. 2023 bylo doručeno vyjádření právního zástupce, že dokládá požadovanou lékařskou zprávu. Přílohou tohoto sdělení byla fotokopie textu v polském jazyce, jehož překlad si správní orgán obstaral. Text tvrdil, že jmenovaný ode dne 18. 1. nespecifikovaného roku podstupuje psychoterapii a doporučuje se mu vyhýbat se stresovým situacím. Text dále obsahuje notářskou doložku notáře B. M. z B., potvrzující, že I. B., jejíž jméno je pod textem napsáno hůlkovým písmem v latině i azbuce, uvedený dokument podepsala dne 9. 2. 2023. Notář její totožnost ověřil dle dokladu dočasného povolení k pobytu v Polsku vydaného dne 23. 1. 2023 splatností do dne 22. 4. 2023. Doložka dále obsahu upozornění, že notář neručí za obsah dokumentu a jeho souladu s právem. Správní orgán k doložené písemnosti konstatoval, že ji rozhodně nelze považovat za potvrzení skutečnosti, že jmenovaný v době konání pohovoru trpěl nemocí, která by mu neumožnila se k pohovoru dostavit. Předložená údajná lékařská zpráva ve skutečnosti zjevně nebyla podepsána lékařem, ani jinou odborně způsobilou osobou, nýbrž cizinkou pobývající v Polsku na základě dočasného povolení k pobytu na tři měsíce, a to až ode dne 23. 1. 2023. Písemnost ani neobsahuje žádné razítko instituce či lékaře, u něhož by údajně měla být psychoterapie podstupována, ani naprosto žádnou specifikaci diagnózy, s níž by se jmenovaný měl léčit. Správní orgán je tak přesvědčen, že se jedná o zřejmý podvrh a nikoliv o lékařskou zprávu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že písemnost byla patrně podepsána před notářem. Jak totiž vyplývá již z obsahu notářské doložky, notář ověřil pouze fakt, že dokument podepsala osoba, která se prokázala jako I. B., pravost dokumentu, ani jeho obsah a souladnost s právním řádem nijak nedokládá. Vzhledem k tomu, že žalobce nesdělil závažný důvod, pro který se nemohl k pohovoru dostavit, řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany zastavil podle § 25 písm. d) zákona o azylu.
 19. Žalobce v žalobě sice výslovně nenamítal nemožnost zastavení řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany podle § 25 písm. d) zákona o azylu, soud se však zabýval tím, zda dané ustanovení vůbec dopadá na žadatele o prodloužení doplňkové ochrany. Soud ve správním soudnictví totiž i bez námítky zkoumá, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita a jejichž nezákonná aplikace je namítána, na věc skutečně dopadají (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS).

20. Žalobce podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany v době platnosti rozhodnutí žalovaného o prodloužení platnosti doplňkové ochrany. Byl tak podle § 2 odst. 3 zákona o azylu osobou požívající doplňkové ochrany až do doby nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného o této žádosti. Je proto vyloučeno, aby byla současně považována za žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jestliže mu svědčilo výhodnější právní postavení osoby požívající doplňkové ochrany.
21. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 23. 6. 2021, č. j. 8 Azs 50/2021-59, zabýval tím, zda § 25 písm. d) zákona o azylu lze analogicky použít i na řízení o žádosti osoby požívající doplňkové ochrany o její prodloužení.
22. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku shrnul, že účelem pohovoru v případě žádosti o prodloužení doplňkové ochrany je zjistit, zda nadále hrozí osobě požívající doplňkové ochrany vážná újma podle § 14a zákona o azylu nebo zda nenastaly důvody pro odejmutí doplňkové ochrany podle § 17a zákona o azylu, jestliže správní orgán má důvodné pochybnosti o stavu věci zejména s ohledem na případné změny poměrů v zemi původu. Osobě požívající doplňkové ochrany je při pohovoru dána možnost pochybnosti správního orgánu rozptýlit ve prospěch případného prodloužení doplňkové ochrany. Je proto v jejím zájmu, aby se pohovoru zúčastnila. Zákon o azylu však výslovně neřeší následky spojené s nedostavením se této osoby na pohovor, jako tomu je v případě žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že ze samotného textu § 25 písm. d) zákona o azylu vyplývá, že se zastavení řízení pro nedostavení se k pohovoru týká pouze žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Zákon o azylu navíc důsledně rozlišuje mezi žadatelem o udělení mezinárodní ochrany a osobou požívající doplňkové ochrany. To je zřejmé i ze samotného § 25 tohoto zákona, který v jednotlivých písmenech rozlišuje, zda se zastavení řízení týká žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nebo všech účastníků řízení ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o azylu, a tedy i osoby požívající doplňkové ochrany.
23. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že zákon o azylu spojuje nepříznivé procesní a sankční následky s nedostavením se k pohovoru pouze s žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Tomuto závěru svědčí i unijní úprava. Procedurální směrnice v případě řízení o odnětí statusu mezinárodní ochrany, jímž je ve smyslu čl. 2 písm. o) této směrnice mj. rozhodnutí příslušného orgánu o zamítnutí prodloužení platnosti statusu doplňkové ochrany, zakotvuje povinnost členského státu zajistit, aby dotyčná osoba měla příležitost, aby při osobním pohovoru nebo v písemném prohlášení uvedla důvody, proč by jí neměl být status mezinárodní ochrany odňat [čl. 45 odst. 1 písm. b) procedurální směrnice]. S její neúčastí na pohovoru na rozdíl od shora uvedeného čl. 28 odst. 1 písm. a) procedurální směrnice nespojuje žádné nepříznivé procesní následky (tedy například v podobě zastavení řízení). Současně podle čl. 19 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), prokazuje v jednotlivém případě členský stát, který status doplňkové ochrany přiznal, že dotyčná osoba přestala být osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu. V této souvislosti má dotyčná osoba pouze povinnost v souladu s čl. 4 odst. 1 kvalifikační směrnice sdělit všechny významné skutečnosti a poskytnout

všechny související dokumenty, které má k dispozici [§ 53b písm. a) zákona o azylu]. Důkazní břemeno však leží primárně na příslušném členském státu. Procesní aktivita na straně osoby požívající doplňkové ochrany je tak s ohledem na rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany podstatně nižší, než v případě řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ve kterém je to naopak žadatel o udělení mezinárodní ochrany, kdo musí tvrdit relevantní skutečnosti odůvodňující její udělení (zejména v průběhu osobního pohovoru). V tomto směru je tak i v souladu s unijní úpravou, pokud zákon o azylu nespojuje s nedostavením se osoby požívající doplňkové ochrany na pohovor závažný procesní následek, kterým je zastavení řízení bez věcného projednání žádosti. Je totiž primárně na správním orgánu, aby s ohledem na čl. 19 odst. 4 kvalifikační směrnice prokázal, že důvody pro prodloužení doplňkové ochrany již netrvaly. Z čl. 45 odst. 1 písm. b) procedurální směrnice zároveň vyplývá, že účast osoby požívající doplňkové ochrany na pohovoru je koncipována jako její právo, nikoliv jako povinnost. Nevyužití práva tak pro ni sice může mít nepříznivé důsledky v tom směru, že se připraví o možnost vyjádřit se osobně k tomu, proč by jí neměl být status mezinárodní ochrany odňat, ale není důvod jí sankcionovat i procesně.

24. S ohledem na tyto závěry je zřejmé, že ust. § 25 písm. d) zákona o azylu nelze aplikovat na osobu požívající doplňkové ochrany, když zákon o azylu a ani procedurální směrnice s tímto nepříznivým následkem vylučujícím věcný přezkum žádosti o prodloužení doplňkové ochrany u osoby požívající doplňkové ochrany nepočítají.
25. Pokud zdejší soud dospěl k závěru, že řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nelze zastavit podle § 25 písm. d) zákona o azylu, pakliže se osoba požívající doplňkové ochrany nedostavila na pohovor, je nadbytečné, aby se dále zabýval tvrzenými okolnostmi, pro které se žalobce k pohovoru nedostavil.
26. Žalovaný tak podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, proto soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém na něm bude, aby se žádostí žalobce o prodloužení doplňkové ochrany věcně zabýval. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku její žalobě. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť ve lhůtě pro vydání rozhodnutí o odkladném účinku rozhodl ve věci samé.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a sepsí žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], tedy 2 úkony po 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč. Dále byla žalobci přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč; celkem tedy paušální náhrada činí 600 Kč. Odměna advokáta byla zvýšena o DPH ve výši 21 %, tj. 1 428 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobce činí 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. dubna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně